

eglutē

1983
BIRŽELIS

Dėkojame p. VEMBREI už \$500.00
auką "Eglutėi" paremti.

TURINYS

- 3 JAU VASARA ATJOJO!, V. Šimaitis
- 4 PINGVINAS CEPELINAS BOSTONE, Teta Audronė
- 9 UODAS SKRIDO, R. Jotvingytė
- 13 PABĖGĖLIAI (III), N. Jankutė
- 23 GALVOSŪKIAI
- 26 SRAIGĖ, V. Palčinskaitė
- 28 KAS ĮVYKO BIRŽELIO MĖNESĮ, paruošė V. Abromaitis
- 29 VAIKŲ KŪRYBA

PIEŠINIAI

1983 m. viršeliai — V. Stančikaitės
Skyrių vinjetės — Zitos Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- L. Trinkūnienės — 3
- A. Skrupskelienės — 4-8
- A. Trinkūno — 9-12
- A. Korsakaitės-Sutkienės — 13-16, 18-20
- R. Lapšienės — 26
- M. Sužiedelienės — 28, 30
- K. Juzaitytės — 29

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, 57 Sylvan Ave., Toronto, Ont., Canada
M6H 1G4

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo
"Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Dan-
guolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July
and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Im-
maculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single
copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

JAU VASARA ATJOJO!

Viktoras Šimaitis

Jau vasara atjojo
Į žemės vestuves,
Prie kojų jai paklojo
Puikiausias lauktuves.

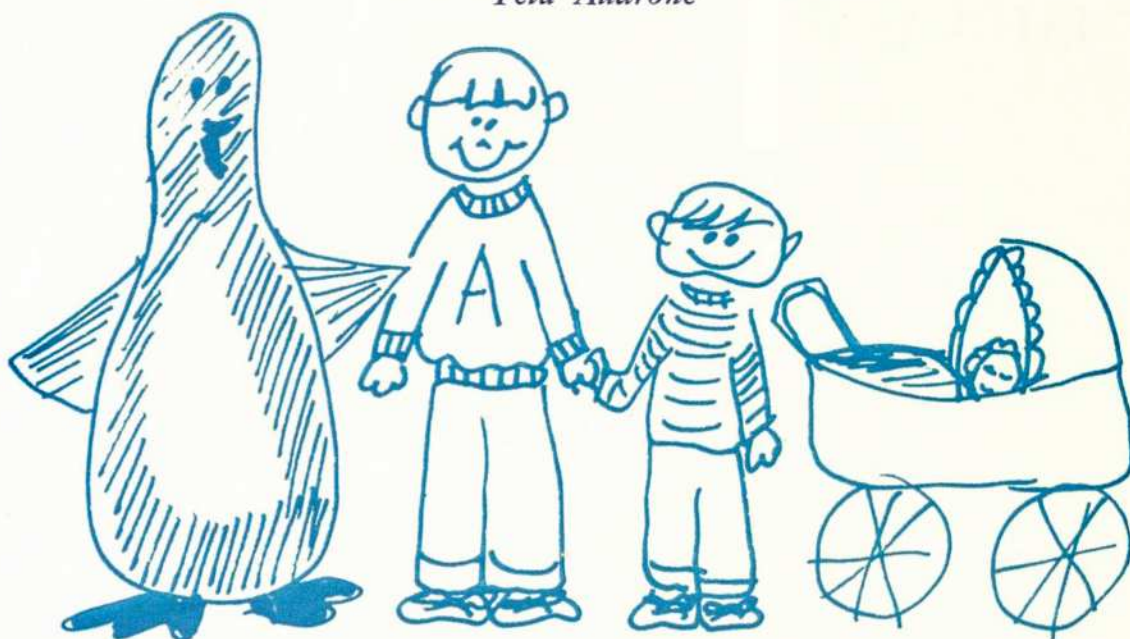
Suknelę žydro šilko
Ir aukso batelius,
Žaliais švarkais apvilko
Klevus ir berželius.

Žiedai iškėlę vyno
Pripiltas taureles,
Strazdai ir vyturėliai
Užtraukė daineles.

PINGVINAS CEPELINAS BOSTONE

Teta Audronė

Pingvinas Cepelinas su mamyte laimingai atskrido į Bostoną. Bostone jiedu viešėjo pas Aidą, Augį ir Austę Kuolus. Austė buvo tik gimusi ir dar labai mažytė. Daugiausia jina miegojo ir valgė. Cepelinui buvo labai smagu į ją žiūrėti, nes jau artėjo laikas jam turėti mažą broliuką arba sesutę.

— Mamyte, ar mūsų mažiukui irgi reikės tiek daug dėmesio? — klausė Cepelinas mamytės. Jis truputį rūpinosi, kad kai mažiukas gims, mama negalės į jį kreipti dėmesio.

— Reikės, Cepelinuk, — atsakė mama. — Juk tokie mažiukai vaikučiai nieko negali sau padaryti. Jiems reikia sustiprėti ir paaugti, kad galėtų viską daryti kaip tu. Kada tu buvai mažytis, aš tau irgi turėjau daug daryti.

— Cepelinai, nesirūpink — jį ramino Aidas ir Augis. — Mums irgi buvo sunku priprasti prie Austės. Mes norėjom kad ji galėtų su mumis bėgioti, žaisti kavones, ir spardyti sviedinį. O matai, kad ji net pasėdėt dar negali.

Aidas dar pridėjo: — Man iš pradžių atrodė, kad mūsų mama visai mus pamiršo, nes visą laiką su Auste praleido. Bet kai mes pradėjom mamytei padėti Austę prižiūrėti, tai ir mums daugiau laiko atsirado! O matai, mes mokam jai padainuoti lopšinę, ir atnešti vystiklą, ir paduoti pienuko bonką.

Cepelinas truputį pralinksmedėjo, bet širdelėje vis vien darėsi truputį neramu, kad jo tėveliai jį užmirš, kai jo broliukas ar sesutė gims. Bet iš kitos pusės, taip pat laukė, nes matė, kaip Aidas ir Augis džiaugėsi sesyte.

Vieną popietę atvažiavo Dainora ir Aidas Kupčinskai į svečius. Jų mamytė pasiūlė Cepeliną su draugais nuvežti į Vaikų muziejų. Visi penki greitai nubėgo į mašiną ir nekantriai laukė, kol pagaliau atėjo mama. Išvažiavo visi laimingai dainuodami. Vaikai mokė Cepeliną dainuoti "Čiūčia-liūlia".

Vaikų muziejus Bostone yra kaip tik vaikam padarytas: ten gali viską liesti, su viskuo žaisti, ir viską ištyrinėti. Cepelinas niekad nebuvo tokioje įdomioje vietoje — net nežinojo, kas jam labiausiai patiko: ar milžino akiniai, ar kompiuteriai, kurie su juo kalbėjosi, ar kambarys, kuriame buvo milijonas mažų kaladėlių. Daugiausia laiko praleido kaladėlių kambaryje, bestatydami įvairiausius pastatus.

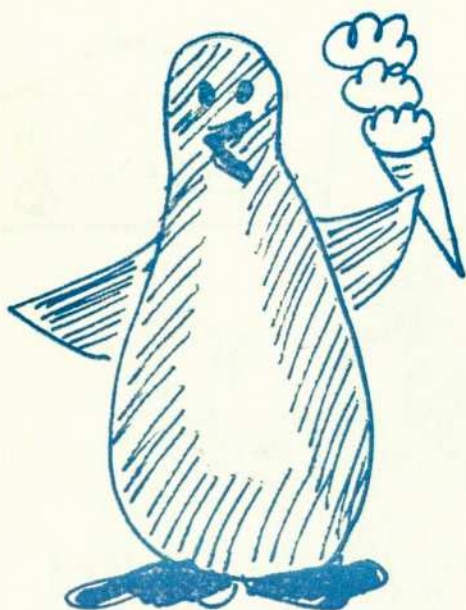

— Oi, kad tik Ledukas ir Snaigytė čia būtų, — vis kalbėjo Cepelinas. — Jie netikės, kai aš jiems papasakosiu ką čia dariau.

Pagaliau Dainoros mamytė juos visus iškrapštė iš muziejaus. Prieš grįždami atgal, jie sustojo nusipirkti ledų — Cepelinas negalėjo išsirinkti, tai paprašė trijų rūšių — šokoladinio, riešutinio sviesto ir braškinių.

— Oi, Cepelinau, tau pilvuką pradės skaudėti, — juokėsi ponė Kupčinskienė.

— O ne, aš labai mėgstu valgyti, — atsakė Cepelinas.

— Kada labai šalta, kaip būna Pietiniame Ašigalyje, tai reikia daug valgyti, kad būtų šilčiau.

Bet kokia staigmena laukė Cepelino, kai visi išvargę grįžo atgal.

— Cepelinai, — apkabinęs jį, aiškino tėtė (kuris jau buvo irgi atskridęs) — reikėjo mamytę nuvežti į ligoninę, nes atėjo laikas gimti tavo broliukui ar sesutei. Aš vėl turiu važiuoti pas ją. Paskambinsiu kai tiktai gims mažukas.

Cepelinas nustebęs nežinojo ką atsakyti. Jam buvo kartu ir linksma ir truputėlį liūdna. Aidas Cepeliną apkabino ir sakė — Nesirūpink, Cepelinai, viskas bus gerai. Pamatysi kaip mėgsi savo mažą broliuką ar sesytę. Dainora ir Aidas Kupčinskai irgi ramino Cepeliną, siūlydami eiti laukan paspardyti sviedinio. Jiems lauke bežaidžiant, Augis, kuris prižiūrėjo Austę, išbėgo laukan šaukdamas: — Cepelinai, Cepelinai, tau skambina Tėtė iš ligoninės — tu irgi turi sesutę! Ar nesmagu!

Cepelinas ištikro nežinojo, ar jam labai smagu, bet kadangi visi labai džiaugėsi ir Cepeliną sveikino, jis greitai pralinksmėjo. O vakare, prieš einant gulti, Aidui ir Augiui aiškino, kad vos galės sulaukti pamatyti mažąją sesytę.

Porą dienų vėliau, vaikų mamytė pasiūlė papuošti namus, nes jau grįš iš ligoninės p. Pingvinienė su mažąja

Žiemute. Vos spėjo vaikai baigti sveikinimo plakatą, kai išgirdo automobilį ir išdūmė visi laukan sutikti naujagimės ir mamytės.

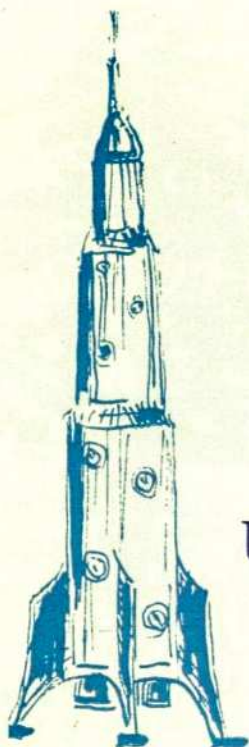
— Mamyte, ji tikrai mažytė ir tokia gražutė. Bet ar tu mane vistiek mylėsi? — susirūpinęs klausė Cepelinas.

— Cepelinuk, nesirūpink. Juk tu mūsų sūnelis esi ir mums labai brangus. Tik todėl, kad mūsų šeima padidėjo, nereikia, kad tau vietos nebus. Ištikrųjų, aš manau, kad tu būsi man dar labiau reikalingas, nes galėsi man padėti Žiemutę prižiūrėti. O kada ji truputėlį paaugs, tai turėsi su kuo žaisti.

— Aš tau daug padėsiu mamyte, — Cepelinas atsakė. — Gal tikrai bus smagu turėti sesytę. Aš labai laimingas.

— Cepelainai, mes irgi laimingi, nes turim tokį puikų sūnelį kaip tu — tėtė pridūrė. — Aš manau, kad Žiemutė irgi didžiuosis turinti tokį gerą ir paslaugų broliuką!

Tada Aidas, Augis ir Cepelinas, belaidydami Austę ir Žiemutę, džiaugėsi ir planavo, kaip rytoj galės vežimukuose jas išvežti pasivaikščioti ir visiems kaimynams pasigirti mažytėmis.

UODAS SKRIDO

Ritonė Jotvingytė

Dingu - dangu,
Dingu - dangu
Sakė uodas:
— Aš pro dangų,
Pro mėnulį
Net į Marsą
Be raketos
Pasikelsiu! —

— Be raketos
Jei keliausi,
Tik pakilęs,
Galą gausi! —
Mokė uodą
Boružėlė —
Margais rūbais
Moterėlė.

Bet jis būdo
 Labai kieta:
 — Vistiek skrisiu
 Be raketos!
 Tik lėktuvo
 Tai reikėtų —
 Kas pabūti
 Juo galėtų?

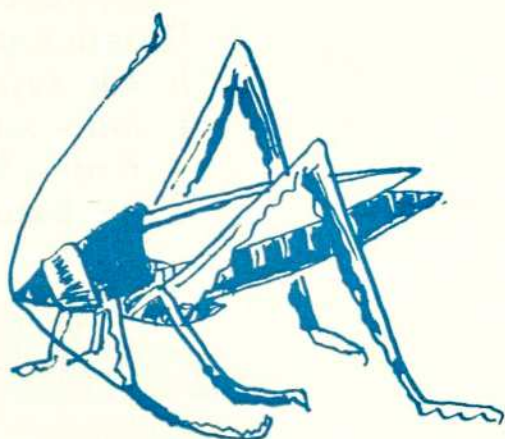

Sugalvojau!
 Sugalvojau! —
 Zyzė uodas
 Ir kartojo
 Ir kalbėjo:
 — Muse-Puse
 Tu lėktuvas
 Mano būsi!

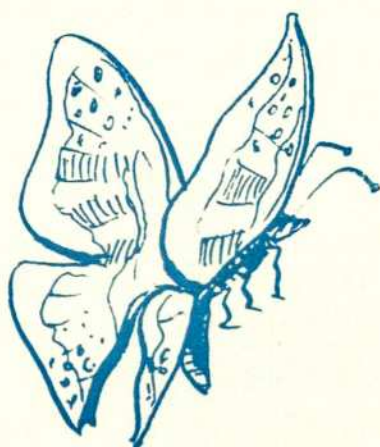

Jei laimingai
 Nukeliausim,
 Žalio kraujo
 Paragausim.
 Nes ten žmonės,
 Ot, tai dyvas!
 Auga medžiuos
 Tartum slyvos. —

— Neklausyk jo! —
 Rėkė žiogas.
 — Uodas piktas,
 Uodas blogas!
 Jis žmogėdra,
 Bekepuris!
 Kuisis - Puisis,
 Plepeturis! —

Uodui kalbos
 Nepatiko —
 Jis paraudo
 Ir supyko,
 Ir, iškėlęs
 Vieną koją,
 Mušti žiogą
 Užsimojo.

— Trokšta kraujo,
 Tartum blakė! —
 Šaukė voras
 Ir plaštakė:
 — Pažiūrėkit —
 Nusimineš!
 Dreba lūpa
 Apatinė! —

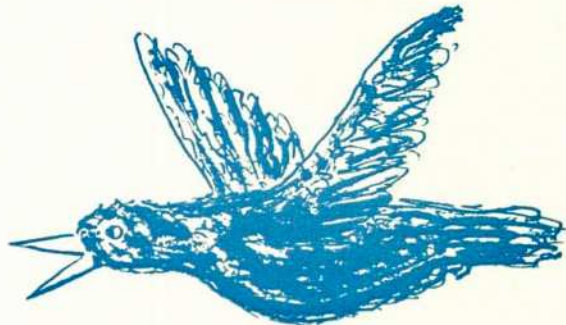
Manot, uodas
 Išsigando!
 Ne! Jis dantį
 Išgalando
 Ir atkišęs
 Ilgą nosį
 Tarė: — Gynsiuos
 Ir kovosiu! —

Bet pro šalį
Skrido špokas*
Ridadukas
Ridadokas —
Ir tik švilpt,
Į uodo ausį:
— Kuisi - Puisi
Tave bausiu! —

— Dabar baigta!
Bus man galas! —
Verkė uodas
Ir išbalo:
— Nei kelionės,
Nei raketos,
Nei numirti
Ramios vietos!

Nes, kai špokas
Čiumpa uodą —
Sudie viltys
Ir paguoda!
Jis be druskos,
Be pipirų
Sudoroja
Tokį "vyrą" . . .

* špokas — varnėnas

PABĖGĖLIAI

Nijolė Jankutė

III

Visi vasarnamiuko langai buvo uždengti ir tamsūs. Tik virtuvėje spinksėjo švieselė — stora kalėdinė žvakė. Robertas pageidavo saugumo, ir Karilės tėvai nusileido jo prašymui. Tačiau Karilei neatrodė, kad jie tiki, jog berniukas iš tikrųjų buvo pagrobtas.

Robertas sėdėjo prie stalo ir kirto baltą duoną su riešutiniu sviestu, lyg nebūtų valgęs visus metus. Po stalu tupėjo Batas ir dailiai, mažais kąsniukais ėdė dešrelę.

— Na, tai kaip tave pagrobė, Robertai? — berniukui pavalgius, užklausė Karilės tėtė.

— Robertai, ar tu nenorėtum pirma paskambinti savo močiutei ir pranešt, kur esi? Ji gali susirgti iš rūpesčio, — įsiterpė Karilės mama.

— Ne, poniam. Močiutei paskambinti dabar negaliu. Matot, visus telefonus atsako jos šoferis Bruno. O aš juo nepasitikiu...

— Tai kodėl? — paklausė tėtė.

— Pirmiausia — Bruno nekenčia Bato. Aš kartą mačiau, kaip jis norėjo katinui įspirti, bet nespėjo. Batas greitas, kaip kulka!

— Krr-pft! — patvirtino katinas ir užšoko Robertui ant kelių.

— Matot? Tiesą sakau. Aš nepasitikiu žmonėmis, kurie nekenčia kačių. Be to, Bruno toks... na... šypsosi, kada nereikia, kaip žmogus, kuris kažką pikto galvoja...

— Kažin, Robertai, ar taip yra? Gal tik įsivaizduoji? Bet papasakok dabar savo nuotyki, — paragino berniuką tėtė.

Ir Robertas pradėjo:

— Vakar sugalvojau pasivaikščioti. O, taip sau pažygiuot kokias penkias mylias. Iš tikrųjų, Bruno man davė tą mintį, kai pasakiau, kad nusibodo buriuot ir slidinėti.

— Man niekada nenusibostų slidinėti! — šūktelėjo Karilė, o Robertas pasakojo toliau.

— Taigi. Pasakiau močiutei, kad eisiu. Ji mane leido keliauti paežere iki ten, kur kelias sukasi į miestelį. O Bruno pasisiūlė mane nuo ten parvežt atgal. Žinoma, aš pats būčiau galėjęs pareiti. Bet, žinot, močiutė... vis bijo, kad nepavargčiau...

— Šiandien po pietų ir išėjau. Batas nenorėjo likti vienas, todėl pasiėmiau kartu. Buvom visai netoli nuėję, žinot, tenai, kur kelias pro meldyną, o kitoj pusėj miškas ant kalno ir nėra jokių vasarnamių?

— Taip, taip! — įsikišo Karilė, — kai mes pro ten važiuojam, man visad baisu. Ten taip... taip... tuščia.

— Tai va. Ten mus prisivijo automobilis. Toks vyras atidarė duris ir, ištraukęs žemėlapi, paprašė, kad parodyčiau, kurioj vietoj jis esąs. Sako, negaliu surast, kaip vadinasi šis keliukas.

— Kai priėjau artyn, jis kad griebis mane už rankos!

Nespėjau nei surikt, nei įspirti — ir jau buvau užpakalinėj sėdynėj. Įmetė mane, kaip bulvių maišą ir tiek. Bet grobikas nežinojo, kad su manim į jo mašiną pakliuvo ir Batas. Matot, iš Bato menkas vaikščiotojas. Vos pakice-no paskui mane kelis žingsnius ir toliau — nė iš vietos!

Kai Batas užsispiria, tai tik vienas būdas jį pajudinti — į maišiuką ir keliaujam vėl! Taip buvo ir šiandien. Turėjau tave nešt, tinginy! — katinui paausį kasydamas, pasakė Robertas.

— Mrrm. . . — susigėdęs atsiliepė tas.

— Kai mudu atsidūrėm grobiko mašinoj, Batas buvo baisiai piktas. O kai jis piktas, tai jam iš kelio traukiasi net mano tėtės medžioklinis kurtas, Tigras. Kai Batas įsiunta, jis gali sudorot kiekvieną šunį!

— Kur-miau! — pasigyrė Batas, trindamas savo didelę rainą galvą į berniuko alkūnę.

— Na, na! — kilsterėjo antakius tėtė, bet Karilė matė, kad jis buvo susidomėjęs.

— Taigi, — toliau pasakojo Robertas, — kai grobikas mudu įmetė į savo automobilį, aš atsegiau maišiuką. Batas šovė iš jo, kaip raketa į mėnulį — tiesiai tam naudėliui ant pečių! Tas kai šoko aukštyn, maniau, pradurs automobilio stogą su galva. O Batas jam nagais į veidą ir rėkia — kriaaau-kriaaau! Matot, Batas turi savo kovos šūkį, kaip tikras indėnas.

— Kai Batas šūktelėjo “kriaaaau!”, pamačiau, kad ko-
va bus kruvina ir nėriau pro mašinos langą (durys buvo
iš vidaus užrakintos) į meldyną. O ant kelio, girdžiu,
skandalas! Batas rėkia “kriaaaau-kriaau”, o grobikas rė-
kia “škac-škac”. Staiga viskas nutilo, tik automobilis su-
birbė ir nuvažiavo. Aš tupėjau tarp meldų, vandeny iki
kaklo ir baisiai bijojau, kad grobikas nepradėtų manęs
ieškoti. Taip pat rūpinausi, kas atsitiko su Batu. Juk tas
niekadėjas galėjo jį užmušti. Bet po valandėlės girdžiu,
kažkas atšlamena pakrante, tyliai klausinėdamas, “miau-
miau”?

— Batas?! — šūktelėjo nudžiugusi Karilė.

— Aišku! Bato dar niekad niekas nenugalėjo! Tai va,
kai jis mane surado, mudu pradėjom tuo meldynu bristi.
Aš bijojau eiti keliu.

— Gerai padarei, Robertai, — prabilo Karilės tėtė, —
grobikas tuo keliu galėjo važinėti, tavęs ieškodamas.

— Jis ir važinėjo! Mudu visai netoli buvom nubridę,
kai užgirdau mašiną atvažiuojant. Negalėjau pro meldus
ir krūmus matyti, bet girdėjau, kaip ta mašina sustojo
ir vėl važiavo, ir vėl sustojo.

— Brr! — pasipurtė Karilė, — ar tu nebijojai?

— Bijojau... — prisipažino Robertas, — bet, matai,
su Batu man buvo drąsiau.

— O kaip Batas? Argi jis brido vandeniui, kaip tu? —
susidomėjo Karilės mama.

— Ne, poniam. Jis baisiai nemėgsta vandens. Jis norėjo,
kad neščiau maišelyje, bet ir maišelis buvo šlapias. Tai
Batas atsisėdo man ant galvos. Aš bridau per maurynus
iki pusės, o jis buvo visai sausas.

Čia ir Karilė, ir jos tėvai ėmė juoktis. Tai bent vaizdas: šlapias, purvinas berniukas su didžiuliu rainu katinu ant galvos!

— Tu atrodei, kaip Davy Crockett su meškėno kepure! — kikenė Karilė, — o tu, Batai, esi tikras pasakų katinas!

— Todėl jis ir vadinasi Batuotas Katinas! — išdidžiai paaikškino Robertas.

— Judu taip ir atkeliavot meldynais iki čia? — paklausė Karilės mama.

— Taip, ponija, iki ano įlankos kranto. O nuo ten mums Karilė padėjo...

— Tai nemažas gabalas kelio, — pasakė tėtė, — ypač, kai reikia bristi vandeniui ir brautis per krūmus.

— Ir neš katiną ant galvos! — nusijuokė Karilė.

— Ne visą laiką, Karile, — paaikškino Robertas. — Dar prieš tave sutikdamas, šiaip taip prikalbėjau Batą įlist į maišiuką.

— Žinai, berniuk, tavo istorija tikrai nepaprasta, — tarė tėtė. — Jei nenori paskambinti močiutei, tai policijai pranešti būtinai reikėtų. Ar esi tikras, kad maudykloje prausėsi tas žmogus, kuris tave pagrobt norėjo?

— Taip! Pažinau iš balso. Toks girgždantis. Bet jį lengvai galės pažinti kiekvienas policininkas iš ruožų, kuriuos į veidą įbrėžė Batas.

— Matai, kaip tik todėl ir reikia pranešt policijai, kol tas niekadėjas nespėjo kur nors toli nuvažiuoti ir tuos ruožus išgydyti, — kalbėjo tėtė, eidamas prie telefono.

Bet tuo metu Karilės mama įjungė radiją, ir pranešėjo balsas tarė:

— . . . dar vis nesurastas. Bijoma, kad gali būti paskendęs Vėžlio ežere, prie kurio vasarojo savo močiutės, ponios Thompson, viloje. Yra nuomonių, kad jaunasis

Robertas Thompson gali būti pagrobtas, nes, kaip žinote, jis yra garsaus New Yorko bankininko sūnus. Šiuo metu Roberto ieško Vėžlio apskrities policija.

— Oho! Robertai, tu garsus! — sušuko Karilė.

— Žiūrėk, net policija manęs ieško! — nusistebėjo berniukas, ir jo akys sublizgėjo.

— Man rodos, tau patinka būti pražuvusiam, — šyp-
telėjo Karilės mama.

— Umhm... Bet močiutė...

— Taigi, Robertai. Mes turim nuraminti močiutę, —
pasakė Karilės tėtė ir, pakėlęs telefono ragelį tarė:

— Prašau sujungti mane su Vėžlio apskrities policija.

Dar tą patį vakarą į Karilės namus atvyko net trys policininkai. Jie išklausinėjo ir ją, ir tėtę su mama, ir Robertą. Tik iš Bato nieko daugiau neišgirdo, kaip 'miau'.

Kai Robertas antrą kartą baigė pasakoti savo nuoty-
kį, vienas policininkas paklausė:

— Kodėl nenorėjai iš čia paskambinti savo močiutei ir pranešti, kad esi gyvas ir sveikas?

Tada Robertas paaiškino apie močiutės šoferį Bruno, kuris nekenė kačių ir atsakinėjo telefonus. Karilei atrodė, kad policininkai labai susidomėjo, nes viską užsirašė.

Buvo jau labai vėlu, kai jie pasiėmė Robertą ir išvažiavo į baltąją vilą. Kartu, žinoma, išvyko ir Batas. Jis tupėjo savo maišelyje iškišęs galvą ir patenkintas murkė.

— Karile, tu gali ateit į svečius, kada nori. Aš tave pamokysiu slidinėti, — pasakė atsisveikindamas Robertas. — Ir ačiū, kad mums padėjai. . .

— Mrrrr-prrr. . . — pritarė Batuotas Katinas, ir Karilei pasidarė labai smagu.

Kita dieną visa Vėžlio ežero apylinkė šnekėjo tiktai apie Roberto pagrobimą. Kiekvienoje viloje, kiekviename vasarnamyje skambėjo telefonai:

— Ar girdėjai? Ar girdėjai? — klausinėjo žmonės vienas kitą ir visi džiaugėsi, kad tas baisus įvykis baigėsi laimingai.

Visi, išskyrus senosios ponios šoferį Bruno, kurį policija labai ilgai klausinėjo ir liepė niekur iš baltosios vilos neišvykti. Mat, vienas meškeriotojas pranešė matęs Bruno šnekantis su kažkokiu vyru tamsiai žaliame Forde dvi dienas prieš Roberto pagrobimą.

Savaitei baigiantis, daug šimtų mylių nuo Vėžlio ežero, buvo sulaikytas žmogus, kuris per greit važiavo. Tas žmogus labai keistai atrodė, nes visas jo veidas buvo skersai išilgai sudraskytas plonais, bet giliais ruožais. Jis buvo labai įtartinas, todėl policija jį atvežė į Vėžlio miestą. Čia Robertas tą žmogų tuojuo atpažino: tai buvo Batuto Katino nagais pažymėtas grobikas!

Atpažintas grobikas nustojo meluoti ir prisipažino, norėjęs Robertą pavogti ir iš jo tėvo išreikalauti milijoną dolerių.

— Bet aš būčiau gavęs tik trečdalį, — skundėsi jis, — Bruno viską suplanavo, todėl ir pasiskyrė sau didžiausią dalį. Ne aš vienas kaltas!

Taip. Ne jis vienas buvo kaltas, todėl į kalėjimą ilgam laikui uždarė kartu ir Bruno.

— Ar nesakiau, kad negali pasitikėti žmonėmis, kurie nekenčia kačių? Bet įsivaizduok, kas būtų atsitikę su manim, jei ne Batas? — kalbėjo Robertas Karilei.

Jie abu sėdėjo baltosios vilos verandoje ir gėrė limonadą. Senoji ponja Thompson lingavosi supamoje kėdėje, ant kelių laikydama Batuotą Katiną.

— Bet, Robertai, nepamiršk, kad ir Karilė padėjo tau išsigelbėti, — pasakė ji, — ar ne tiesa, Batai?

Katinas pasiražė, žvilgterėjo į Karilę ir tarė:

— Kur-miau!

I. UZBAIK EILERAŠTĮ.

(paruošė E. Juknevičienė)

Jei per, jeigu t.....,
(labai šilta) (mažas žmogus)

Drėgna ir slopu,

Ar žinai,
(dėl ko) (Dievo karvytė)

Slepiasi po lapu?

Po vėsu,
(medžio dalis) (Dievo karvytei)

Tiek ir tu žinai,

Kad pavėsiu nepasiekia

Saulės
(rimuoja su 'žinai')

II. Surask šiuos muzikos instrumentus:

(paruošė Laima Underienė)

ARFA
KANKLĖS
BŪGNAS
PIANINAS

TROMBONAS
FAGOTAS
OBOJUS
FLEITA
SMUIKAS

DŪDA
CIMBOLAI
VIOLONČELĖ
TRIMITAS

K	A	R	F	A	V	Č	A	D	Ū	D	S
A	P	I	A	N	I	N	A	S	O	J	T
N	G	N	T	J	O	B	O	D	Ū	F	L
K	M	T	R	C	F	A	G	O	T	A	S
L	V	I	O	L	O	N	Č	E	L	Ė	S
Ė	Č	Ė	M	E	C	R	T	S	Š	Č	K
S	I	A	B	S	I	M	R	D	O	L	F
S	O	N	O	P	M	R	I	Ū	S	A	F
A	B	S	N	I	B	U	M	Ū	M	K	L
N	O	K	A	Š	O	G	I	A	S	N	E
G	J	U	S	N	L	P	T	K	B	O	I
Ū	U	U	Č	N	A	T	A	D	A	G	T
B	S	V	L	A	I	F	S	P	R	S	A

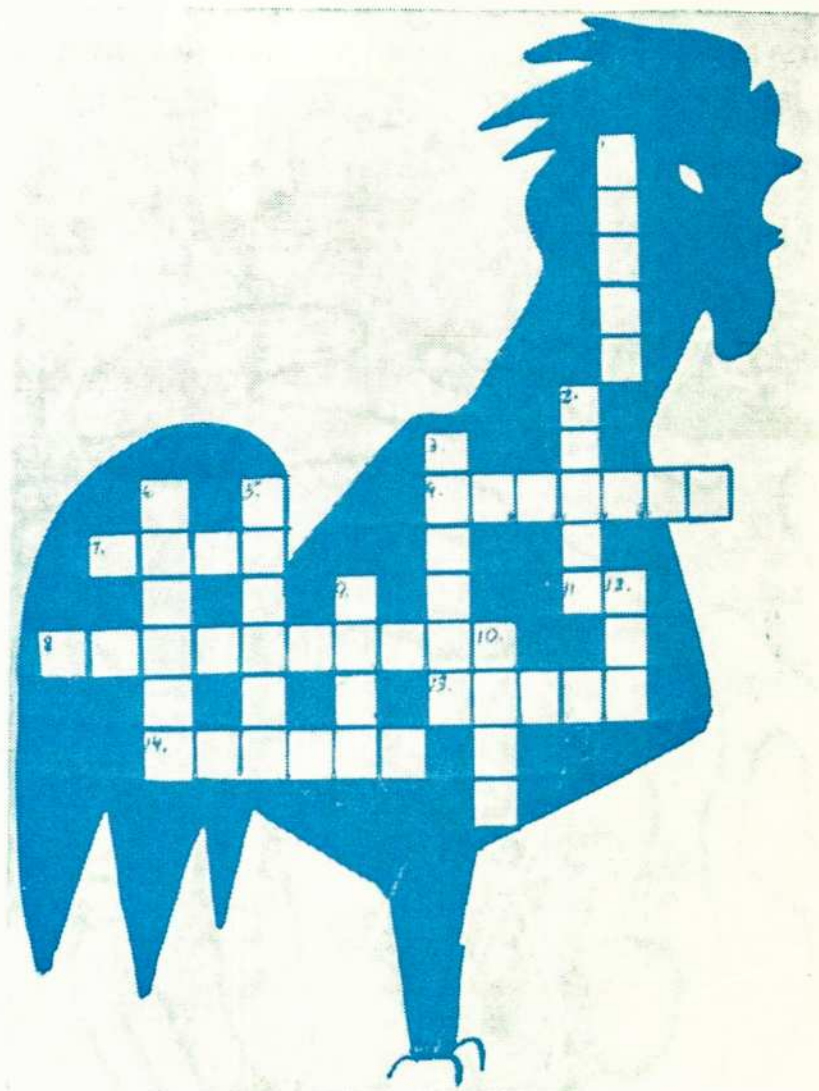

III. PADEK SRAIGEI!

Vargšė sraigė paklydo. Ji neberanda tos gėlytės, kur yra jos namai. Kol ji nueis, jai užtruks labai ilgai. Ar gali jai surasti kelią?

IV. GAIDŽIO KRYŽIAŽODIS

Skersai:

4. Ne kaimas.
7. Vanduo varva pamažu.
8. Namas vasarojimui.
11. Klausimo žodelis.
13. Šliužas šliauš, paukštis
14. Sekliai

Žemyn:

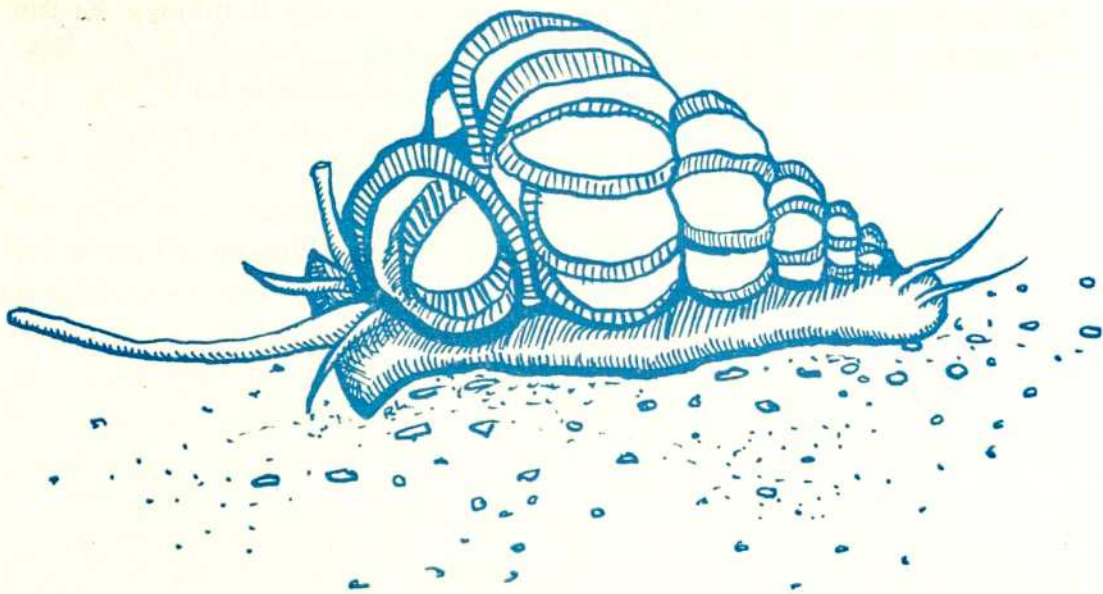
1. Šiame galvosūkyje matau
2. Tempiasi.
3. Prie jūros randasi
5. Mašina juo vairuojama.
6. Apstus.
9. Laukan (sutrumpinta)
10. Sunkus daiktas vandeny
12. Atras.

(Atsakymai psl. 30)

SRAIGĖ

Violeta Palčinskaitė

— Sraige, sraige,
Sraige, sraige,
Tau vikriau
Judėti reikia . . .

— Manot lengva
Takučiu
Vilkti namą
Ant pečių? . . .

KAS ĮVYKO BIRŽELIO MĖNESĮ

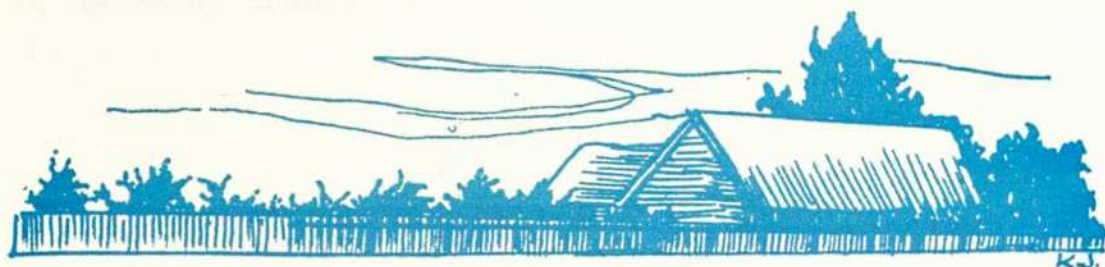
paruošė Vytautas Abromaitis

- 1579 Sir Francis Drake, pasiekęs Kaliforniją, paėmė ją britų karūnai.
- 1783 Broliai Montgolfier iškėlė balioną, pripildę karštu oru.
- 1813 Kanadoje (prie Stoney Creek) britai sumušė amerikiečius.
- 1815 Napoleono kariuomenė sumušta prie Waterloo.
- 1859 Šveicaras Jean-Henry Dumont įsteigė tarptautinį Raudonąjį Kryžių.
- 1876 Sioux indėnai sumušė gen. Custer dalinius.
- 1882 Italijoje mirė patriotas, krašto suvienytojas, Garribaldi.
- 1885 Louis Pasteur pirmą kartą iskiepijo 9 metų vaiką nuo "rabies".
Prancūzai padovanojo Amerikai Laisvės statulą.
- 1894 Rusų caras įsakė atimti iš lietuvių Kražių bažnyčią.
- 1905 Vilniuje pirmą kartą viešai sugiedota himnas *Lietuva, tėvyne mūsų*.
- 1914 Sarajeve (Serbijoje) nužudytas sosto įpėdinis Franz Ferdinand; tas įvykis skaitomas pradžia I-jo pasaulinio karo.
- 1919 Vokiečiai kapituliuavo pasirašydami Versalyje taikos sutartį.
- 1923 Lietuvoje prezidentu išrinktas Antanas Stulginskis.
- 1926 Lietuvos naujuoju prezidentu tapo Kazys Grinius.
- 1930 Lietuvos universitetas pavadintas Vytauto Didžiojo universitetu.
- 1932 Lietuvis boksininkas Šarkis-Zukauskas nugalėjo Max Schmelling.
Kaune mirė žymiausias Lietuvos poetas Maironis (g. 1862).
- 1940 Sovietų Rusija įteikė Lietuvai ultimatumą įsileisti karines bazines.
Raudonoji armija užplūdo Lietuvą.
Vokiečių daliniai įžygiavo į Paryžių.
- 1941 Rusai išvežė iš Lietuvos į Sibiro tundras 34,260 nekaltų žmonių.
Lietuvoje prasidėjo sukilimas prieš rusus.
- 1944 Amerikiečių V-jė Armija užėmė Romą.
Alijantai išsikėlė Normandijoje.
- 1947 Pakistanas atsiskyrė nuo Indijos.
- 1948 Rusai užblokavo Berlyną; Vakarų valstybės prasilaužė oro keliu.

DIDVYRIAI

Rašo Bostono lit. mokyklos mokiniai

Didvyris yra žmogus, kurs, visko išsižadėjęs, nesigailėdamas savęs, viską aukoja kitiems.

Kai Darius ir Girėnas skrido Lituanikos lėktuvu per Atlanto vandenyną, jų lėktuvas nukrito Vokietijoje, netoli Lietuvos sienos. Romas Kalanta susidegino kai jis buvo tik 19 metų amžiaus. Jis protestavo prieš rusų valdžią Lietuvoje.

Vytautas Didysis įkūrė Lietuvos valstybę nuo Baltijos iki Juodosios jūros.

Feliksas Veitas, ištikimas karininko Povilo Plechavičiaus kovų draugas, dalyvavęs visuose žygiuose, pradedant nuo Sedos, ir drauge su jo savanoriais tarnavęs Lietuvos kariuomenėje prieš bolševikus, 1941 metais buvo išvežtas į Sibirą. Kartą jam jojant, užpuolė komunistai ir Veitui perkirto žandą, bet tuo metu Plechavičius nušovė užpuoliką ir taip Veitą išgelbėjo. Feliksas Veitas yra mano antros eilės senelis.

Kunigaikštis Algirdas žygiavo į Maskvą. Rusijos caras prašė, kad neužimtų jo žemės. Jis davė Algirdui daug turtų. Algirdas grįžo į Lietuvą su Rusijos caro dovanomis.

Algis Veitas

Darius ir Girėnas yra Lietuvos herojai. Jie pirmi lietuviai, kurie išdrįso perskristi Atlantą paprastu lėktuvu. Buvo labai pavojinga skristi per didžiulę Atlanto jūrą. Jie net neturėjo radijo!

Stepas Darius gimė 1896 m. sausio 8 d. Tauragės apskrityje. Vėliau atvyko į Ameriką. Jis buvo uolus sportininkas ir jau nuo jaunų dienų mėgo lėktuvus.

Stasys Girėnas gimė 1893 m. spalio 4 d. Raseinių apskrityje. Jo tėvas ir motina mirė kai jis buvo mažiukas.

Amerikoje jie nupirko naudotą lėktuvą už \$3,200 ir nusprendė skristi į Lietuvą. Perskridę Atlantą jie žuvo Vokietijoje (žmonės spėlioja, kad buvo pašauti). Jie perskrido vandenyną per 37 valandas.

Gediminas Budreckis

GAIDŽIO GALVOSŪKIO ATSAKYMAI — Skersai: 4. miestas, 7. laša, 8. vasarnamis, 11. ar, 13. skris, 14. suseka. Žemyn: 1. gaidį, 2. tįsta, 3. smėlis, 5. vairas, 6. gausus, 9. lauk, 10. skęs, 12. ras.

Vytautas Didysis buvo garsus Lietuvos didvyris. Kęstutis ir Vytautas buvo suimti ir įmesti į kalėjimą kai Jogaila valdė Lietuvą. Kęstutis mirė kalėjime, o Vytautas pabėgo. Vytautas ilgai kovojo dėl savo teisių. Jis pradėjo valdyti Lietuvą 1392 m. Vytautas daug gero padarė Lietuvos kraštui. Jis atkeršijo už Kauno pilies sudeginimą. Jo laikais Lietuvos sienos siekė nuo Baltijos jūros iki Juodosios jūros.

Šių laikų didelis didvyris buvo Romas Kalanta, kuris susidegino dėl Lietuvos laisvės. Simas Kudirka irgi yra garsus didvyris. Jis mėgino pabėgti nuo rusų laivo į Amerikos laivą, bet jam nepasisekė ir amerikiečiai grąžino Kudirką į rusų laivą. Jis paskui buvo kalėjime Rusijoje ir daug nukentėjo. Amerikos lietuviai padėjo jį išlaisvinti. Kudirka dabar gyvena Amerikoje su savo šeima.

Kęstutis Banaitis

KNYGNEŠYS ŠVILPUKAS

Švilpukas buvo geras knygnešys. Dr. Jonas Basanavičius davė Švilpukui uždavinį. Jam reikėjo pernešti 50 kopijų "Aušros" per Lietuvos sieną. Sekančią dieną jis pradėjo kelionę. Buvo pavojingas uždavinys, nes prie Lietuvos sienos rusų sargyba tikrino visus, kad tik nepraeitų koks knygnešys. Švilpukui reikėjo pro sargybą praeiti nepastebėtam, nes kareiviai tuoj jį atpažintų kaip knygnešį. Tai buvo labai sunkus uždavinys, bet Švilpukas jį išpildė.

Švilpukas buvo labai geras knygnešys, bet jis turėjo vieną ydą — jis daug rūkė. Jo plaučiai buvo juodi, kaip gera žemė. Jo mama norėjo, kad jis sustotų rūkęs, ir vis ragindavo jį neberūkyti. Dalinai dėl to Švilpukas ir pasidarė knygnešiu — jam įkyrėjo girdėti vis tą patį. Galvojo, kad knygnešiu esant niekas apie jo rūkymą taip nesirūpins, tik rūpinsis, kad knygos būtų nuneštos į Lietuvą.

Vieną kartą vienas iš rusų pamatė knygnešį. Švilpukas ėmė bėgti; penkias minutes pabėgęs, staiga pajuto, kad plaučiai nebeveikia. Jis krito žemėn negyvas! Rusas kareivis, nepastebėjęs iš-

virtusio knygnešio, griuvo per lavoną ir griūdamas išsisuko sprandą.

Tuo būdu knygnešys Švilpukas net miręs pajėgė įveikti rusą kareivį!

Petras Kazlas

ŠVILPUKAS — JADVYGOS SIUVĖJAS

Lenkai pasiūlė Jogailai vesti Jadvygą ir priimti Lenkijos karaliaus vainiką. Jogaila vedė Jadvygą ir už tai Lietuva turėjo būti prijungta prie Lenkijos ir apkrikštyta.

Jogaila ir Jadvyga gyveno gražiuose rūmuose, Lenkijoje. Vieną dieną Jogaila nutarė, kad jis iškels didelį balių. Valdovai iš visų kraštų bus pakviesti.

Kai Jadvyga sužinojo, kad bus balius, ji tuoj pašaukė savo mėgiamiausią siuvėją, Švilpuką. Švilpukas įtemptai dirbo, ir mažai temiegojo, kol pagaliau Jadvygai pasiuvo gražiausią suknelę pasaulyje.

Baliaus vakaras bematant atėjo. Jadvyga dėvėjo savo naują šviesiai mėlyną suknelę. Ant galvos ji nešiojo auksinę karūną, kuri spindėjo gražiai, taip kaip jos šviesūs ilgi plaukai. Kilniųjų svečių tarpe ji tikrai atrodė kaip karalienė. Ji viena težinojo, kad tai buvo siuvėjo Švilpuko dėka.

Naida Šnipaitė

